

“Pere Claver tenia un esperit molt ferm, tothom hi comptava”

Dv, 11/04/2014 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) “La missa d'onze, la primera del dia, la dedicava als esclaus”. Amb aquesta anècdota el jesuïta i historiador **Ignasi Vila** il·lustra la preferència de **Pere Claver** pels esclaus provinents del Golf de Guinea. Segons explica, aquesta opció no li va estalviar crítiques, fins i tot dels companys jesuïtes més primmirats.

Al gener es va clausurar l'any commemoratiu del [125è aniversari](#) de la seva canonització però, i com el repicó d'una campana que vol seguir sonant, aquesta darrera setmana encara ha tingut lloc una trobada multitudinària a Verdú per recordar la seva figura. Unes quatre-centes persones vinculades als [serveis i grups](#) de la Comunitat Cristiana de Sant Pere Claver del Clot es van aplegar diumenge al poble que va veure néixer el seu patró. Durant la celebració de l'eucaristia, van expressar la voluntat de trencar cadenes, com ho va fer qui es considera un dels primers defensors dels drets humans.

Constant i ferm en la missió

Per aprofundir en el llegat d'aquest sant, Catalunya Religió ha entrevistat Ignasi Vila, autor del llibre [Els jesuïtes a la Rambla de Barcelona](#), recentment publicat per l'editorial Claret. Vila sintetitza amb aquestes paraules el tarannà constant de Claver: “Tenia un esperit molt ferm i tothom comptava amb ell”. I és que va dedicar quaranta anys de la seva vida a atendre i a batejar els esclaus que arribaven al port de Cartagena d'Índies, a més de visitar les presons i atendre els leprosos de Sant Llàtzer. Feia acompanyament religiós, i alimentava i perfumava amb encens els esclaus que arribaven en vaixells pudents, on molts dels esclaus sovint eren a punt de morir.

Però com hi va arribar? Cal remuntar-se al gener de 1611, quan **Josep Villegas**, llavors provincial dels jesuïtes, envia una carta a Claver demanant que anés a

Sevilla per embarcar-se ràpidament cap al “Nuevo Reino” -actualment, Colòmbia, Veneçuela i Centre Amèrica. L'abril de 1611 n'hi van quatre, un de cada província -en aquell moment, Aragó, Castella, Toledo i Andalusia- i Pere Claver és un d'ells.

Així, amb 31 anys, i amb el viatge i la manutenció finançades per la monarquia, s'embarca a Sevilla cap a Cartagena d'Índies. Segons explica Ignasi Vila, la història d'aquest personatge està molt vinculada al jesuïta **Alfons Rodríguez**, que l'encoratja a fer-se missioner. [En un quadern](#) de Cristianisme i Justícia sobre Claver, el teòleg i jesuïta **Pedro Trigo** s'hi refereix així: "L'ancià li inculca la devoció, la humilitat i la mortificació, tant com la vocació missionera".

També resulta clau la figura de **Muzio Vitelléschi**, que llavors era el pare general de la Companyia de Jesús (1615-1645), i que, davant les crítiques pel seu servei als esclaus, sempre li mostra el seu suport incondicional.

“Aethiopum semper servus”

Pere Claver va estampar la seva preferència per als menystinguts del segle XVI quan va professar els últims vots, signant sota el seu nom amb la frase “aethiopum semper servus”, és a dir, “esclau dels etiòps per sempre”. Aquesta sota-firma avui és més coneguda com esclau dels esclaus. Era l'any 1622. L'any 1888 va ser canonitzat.

El gener de 2013 va començar l'Any Claver i es va clausurar coincidint amb els [últims vots](#) d'**Enric Puiggròs** i **Llorenç Puig**.

Aquest reportatge, editat en ocasió d'aquest any commemoratiu, explica la trajectòria d'aquest jesuïta català referent arreu del món:

[Fotografies: César Hernández / Comunitat Cristiana Sant Pere Claver]